

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Virágzó fák.

(Az Uj Cimbora nagy rajzgyűjteményéből.)

Lázár Kálmán IV. g. ot. (Unitárius kollégium Cluj) rajza.

1937. MÁJUS

1.

V. ÉVFOLYAM

13. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Jól jegyezd meg!

Minden gyermek megjegyezze,
S te is vessed az eszedbe:
Ne játszdjál a gyufával,
Sem a tűzzel, sem parázssal!
Sokszor csak egy röpke szikra,
Olyan vészes lángot vethet,
Hogy a házon, csűrön kívül
Emberélet is elveszhet.
Égő gyufa — megisméltem —
Sohse legyen gyermekkézben.
A benzín is veszedelmes,
Mert felrobban a láng mellett!
És a tűznek pusztítása
Rohamosan mindent ellep...
Összeéghet rajtad minden,
Ruhád, bőröd s mentség nincsen!
Azért vigyázz kis cimborá!
A tűzzel ne játszáj soha!

Kertészkedjünk kis cimborák.

Ószirózsa. Latinul Aster. A legszebb virágok egyike. Szébbnél szebb színekben pompázik. Illata ugyan nincs, de finom, szép színei elfeledtetik, hogy nincs illata. Van bennük hófehér, halványkék, halványlila, halvány rózsaszín, aztán ugyane színek sötétebb és egész sötét, sőt bordó árnyalatokban is. Julius végén már nyílik. Fő virágási ideje azonban augusztus és szeptember. Nyílik, amíg csak a hó rá nem esik. Megkivánja azonban az ápolást. Többször kell kapálgatni. A burját nem türi maga körül. Vetési ideje szabadföldbe áprilistól, május hó 15-ig. Palántázni előbb kell. Magva világosbarna, ékalaku. Városi gyermekek is ültethetik, ha kertjük nincs, ládáknak is szépen kifejlődik. Egynyári.

Verbena hybrida. Ez is nagyon szép, illatos virág. Különösen azoknak a gyermekeknek ajánljuk, akiknek nincsen kertjük, mert ládáknak is szépen díszlik. Alacsony száru futó virág. Lila, piros, rózsaszínű virágait a méhecskék is igen dongják. Legszebb közöttük a lángpiros szín. Vetendő cserepekbe palántának március-április hónapokban. Egynyári. Magva zöldebarna hosszukás.

Petunia. Kellemes illatáért, igénytelen voltáért közkedveltségnek örvendő virág. Virágjai a gramfon tölséréhez hasonlítanak, bársonyos tapintatúak. Van közöttük fehér, halványrózsaszín, lila és piros színű. Április hónapban vetendő cserepekbe és májusban ültetendő ki. Magva mákszemnyi gömbölyű, tompa fekete, olyan, mint az oroszlánszajé.

Négylevelű lóhere.

Írta: gróf Béli Margit.

4.

A kis falun hajtottak át, amely egy nagy hegy tövében terült el. Márta szétnézetett. Istenem! milyen jó dolguk van az ilyen falusi gyermekeknek. Ni! éppen most lép egy hosszúingos, meztlábás kis leány egy nagy pocolyába. A kis rucák, meg libák milyen édesen úszkálnak az esővízzel megtelt árkokban. Ott az udvaron milyen jókedvűen ugrál egy kis borjú és utána egy óriás kenyeret majszolgató kis fiú. Az egyik ház kis kertjében milyen gyönyörű szegfű, meg muskátli nyílik. Ott túl pedig annak a kis háznak a kéményén még egy nagy gólyafészek is van. Istenem! be szép is falun élni. — Márta nem tudott betelni azzal a sok gyönyörűséggel, amit a faluban látott.

„Apa, hova medünk“, — kérdezte Palkó kíváncsian, miután kijutottak a faluból. „A kis nyírfaerdőbe“, — felelte a papa, miközben Lacit tanította hajtani. Laci már egész ügyesen tartotta a gyepőt és erre ő büszke volt. Mikor ezt meglátta Palkó, kis szívét el kezdte rágni az a kis féreg, amely minden gyermekben benne van, az — irigység. „Én is akajot hajtani!“ — kiáltotta dühözve. A papa megrázta a fejét: „Ma nem fogsz hajtani, majd holnap.“ „De én ma akajok, ha Laci hajt, akkor én is hajtok!“ A papa nem válaszolt semmit, csak lassan megingatta a fejét.

Márta a Palkó füléhez hajolt: „Palkó, te megigérted, hogy jó lesz.“ Palkó komolyan nézett maga elé, majd nagyot sóhajtott: „Hát idaz.“ A mező, amely határos volt a nyírfaerdővel és amelyiken át vezetett az út, tele volt hintve szébbnél-szebb vadvirágokkal. „Istenem, milyen szépek ezek a virágok!“ — kiáltott fel Márta, összecsapva kezeit. „Majd visszajövet szedhetsz belőle“, hangzott a válasz. De, ahogy leszálltak a kocsirol, Márta neki rontott a szegény kis virágoknak és nagy csokorral tépett belőlük. Laci és Palkó, természetesen megfogadták apjuk szavát és csak szaladgálás és játszás után szedtek egy-egy csokorral. Mire hazakerkeztek és anyjuknak átadták a virágokat: a Márta csokra fonyadt és csúnya volt, a fiúké pedig szép friss. Zentayné csodálkozva rázta meg a fejét: „Márta, a te virágaid miért ilyen fonyadtak?“ Márta nem felelt semmit, csak megszegyenítve lehajtott a fejét.

*

(Folyt. köv.)

Áldott a te neved, Édesanyám!

Írta: S. Sillay Erzsébet.

*Gondviselő, jó Atyánk vagy, oh mi édes Istenünk,
Ami édes jó anyánkat Te tartottad meg nekünk.
Mikor kis parányok voltunk, szelid hangja csitított,
Később, mikor nagyok lettünk, tanulásra biztatott.*

*Ha éhesen és fáradtan az iskolából érkezénk,
Édes csókja várt reánk és jó ebédet tett elénk.
Hányszor virrasztott álmatlan éjszakákon felettünk,
Könyörögvén, hogy az Isten tartsa meg egészségünk...*

*Ő tanított imádkozni, vigasztalt, bátorított...
Könnyeinket letörölte s Jézusunkra mutatott.
Sok mindentről lemondott Ő, csakhogy nekünk vehessen
Egy pár cipőt, egy-egy ruhát, csakhogy mindig szeressen...*

*Pedig hányszor megbántottuk, szemeből könny eredt...
De Ő mindig simogatott s változatlan szeretett...
Hogy is tudjuk megköszönni sok forró szeretetét?
Értünk magát feláldozni Neki sosem volt elég...*

*S most, hogy Isten színe előtt szívünkben hálát adunk,
Fogadjuk meg alázattal: jó gyermekek maradunk...
Hogy Anyánkat meg nem bántjuk igérjük és fogadjuk,
S igyekezzünk úgy élni, hogy boldog legyen általunk.*

*Aki a jó Isten után minket legjobban szeret...
Édesanyám, legyen áldott a te szent, drága neved...*

A kenyérhegy.

(Népmese.)

Simeria mellett egy különös, furcsa alakú hegy emelkedik, amelynek egyik oldala üreges, jó nagy darab hiányzik belőle. Olyan az egész hegy, mint egy óriás kenyér, amelyből valaki jókora karajt vágott le. Egy öreg pásztor a következőket mesélte el erről a kenyérhegyről.

Valamikor régen, sok-sok évvel ezelőtt élt Transilvaniában egy gazdag földesur. Hatalmas cifra palotában lakott és messze vidéken minden ember az ő buzáját aratta, az ő nyáját legeltette.

Egyszer aztán a gazdag ember, mit gondolt, mit nem, többé nem adott senkinek buzát, hanem megőröltette az egészét és a rengeteg sok lisztből egy hatalmas kenyéret süttetett. Akkor volt az óriási kenyér, mint egy hegy. Ott állt a gazdag ember palotája mellett és csodájára jártak az emberek, De őriztette is ám a gazdag ember! Éjjel-nappal szolgák álltak a

kenyérhegy körül és vigyáztak, hogy egy morzsát se csipjen le belőle senki.

A sok szegény ember dehogyan is nyult volna a kenyérhegyhez. Inkább éheztek, de nem akartak kérni a gazdag embertől. Csak a sok kis leány és fiú nem tudta megérteni, hogy miért fogyott ki egyszerre a kenyér. A kis szájak nem elégedtek meg a magyarázattal: enni akartak. És egy napon a gyermekek szülei elmentek a gazdag emberhez és kenyéret kértek tőle. A gazdag ember kinézett az ablakon. Ott állt a hatalmas kenyér sértetlenül, gögösen, bután terpeszkedve a sík földön, mintha onnan nőtt volna ki és a nagy ducc a tetején úgy nézett ki, mint sziklás hegyorom. Körülötte mozdulatlanul álltak a fegyveres őrök.

Nézte, nézte a gazdag ember aztán így szólt:

— Azt akarom, hogy mindig láthassam az óriás kenyéret. Nem adok a kenyérhegyből egy falatot se.

A sok szegény ember csüggedten ment

haza és otthon elmondták, hogy miért jöttek vissza üres kézzel.

Sötét éjszaka borult a falura. Az apró kis mécsket már mindenütt eloltották és pihenni tértek az emberek. Csillag sem ragyogott és a fekete éjszakában innen is, onnan is fehér kis alakok jöttek. Az éhes gyermekek voltak. A falu szélén összegyűltek és rövid tanácskozás után megindultak az óriás kenyér felé. Óvatosan lopóztak a sötétben és elégedetten látták, hogy az örök a földön alusznak és mindegyik mellett ott hever hosszú kardja.

A gyermekek megkötözték az öröket, a kardokat összeszedték és velük, mint valami hatalmas késekkel, vágni kezdték a nagy kenyeret.

Egész éjjel vágta a nagy karéjokat, hogy jusson belőle mindenkinek. Már derengett a

hajnal, amikor végre abbahagyták és visszamentek a faluba...

A gazdag embert korán reggel felköltötte a szakácsa.

— Uram, nincs egy falat kenyér sem a házban.

— Nem baj, azért van mit enni, vágjál az óriás kenyérből.

A szakács ijedten jött vissza.

— Egy falat kenyérünk sincs. Valami szörnyűség történt az éjjel: a nagy kenyér kővé vált.

A gazdag ember felugrott és kinézett az ablakon. A reggeli fényben hatalmas hegyet látott, amelynek egyik oldalából nagy darab hiányzott. Az a darab amelyet az éhező gyermekek vágta ki belőle.

Markovits Edith

Szerencse fel!

Iffúsági regény. — Irta: **Horváth Sarolta**

(7-ik közl)

VI.

A fekete ország foglyai.

Ugy látszik, hogy a három jóbarát, — akiket már ismertek a város lakói is — nagyon megszerette a bányát. Ama csütörtöki nap óta minden délután ott ólálkodtak valamelyik bánya bejáratnál. De többet nem kaptak rá engedélyt, hogy bemehessenek.

Lajcsi, akinek az apja bányamunkás volt, a legtöbb bányászt ismerte. De hiába volt minden kérése, a bányászok csak azt felelték; szívesen, ha a mérnök úr megengedi. Így hát lógó orral mentek haza mindennap és titokban mind a három fiú elhatározta, hogy ha törik, ha szakad, bányamérnök lesz. Zoli közölte is elhatározását édesapjával, aki mosolyogva simogatta meg diák fia selymes haját s azt mondta, hogy korán van még erről beszélni.

Domi szomorúan vakargatta a fejét. Ő eddig papnak készült. Most hogy állítson szülei elé ezzel az új foglalkozással. Csak Lajcsi hallgatott. Nem mert még olyan messze gondolni. Örült, ha az érettségit leteheti. A többi majd elrendezi a jó Isten. Még három testvére vár nevelésre, akik mind kisebbek, mint ő. De csakhamar kiverték fejükből ezeket a messzeszálló gondolatokat és átadták magukat a jelennek. Pillanatoknak tünnek a napok. Délutánonként nagy sétákat tettek a városban. Néha-néha bolondos jókedvük támadt. Ilyenkor Zoli leült a zongorához. Lajcsi élvezte a hegedűjét és Domi énekekkel kísérte játékukat. Még táncra is perdültek volna, de nem volt kivel. Az esti órákban a verandán ültek és Harmati bácsi

nevetető diáktörténeteket mondott el nekik az ő gimnázista éveiből. Tíz órakor mindenki lefeküdt és oda álmolta magát, ahova legtöbbször gondolt napközben: a bányába.

Mert bármennyire titkolta is Zoli Domitól, sőt még saját magának sem vallotta be, nem mondott le még arról, hogy töviről hegyire megismerje a bányászok tudományát. Álmában is mindig ott járt a föld fekete belsejében, titokzatos utakon, tekervényes folyosókon. És mintha egymásba öntötték volna gondolataikat, Domi is éppen így volt vele. De el nem árulták volna egymásnak a világ minden kincséért sem. Hanem a nagy barátság mintha megszűnt volna. Mindenik magában szeretett járni, arra gondolva, hogy egyedül valahogy sikerül leszöknie a bányába. Lajcsi nem tudta elképzelni, mi van velük. Őt sem fogadták már oly kitörő örömmel, mint régen. Szerettek volna egyedül lenni.

A szülők semmit sem vettek ebből észre. Azt hitték, hogy a kert valamelyik zugában együtt van mind a három s nem háborgatták őket.

Egy augusztusi napon Domi arra ébredt, hogy a szobájuk ajtaját ugyancsak csapkodja a szél. Csodálkozva néz a Zoli ágyába, de nem látja barátját sehol. Bánatosan kiment a kertbe; az ajtót pedig azért hagyta nyitva, hogy a becsukásával őt fel ne ébressze. Hamar öltözni kezdett. Nagy csodálkozására a ruháin fehér kis cédulat talált a Zoli irásával. Sietve olvasta a gyorsan odavetett sorokat:

„Kedves Domi barátom! Lajcsi korán reggel itt járt, hogy minket kirándulni hívjon a szorosba. Te oly mélyen aludtál, hogy sajnálalak felébreszteni. Így csak ketten megyünk.

hajnál, amikor végre abbahagyták és vissza-
mentek a faluba...
A gazdag embert korán reggel felköltötte
a szakácsa.
— Uram, nincs egy falat kenyér sem a
házban.
— Nem baj, azért van mit enni, vágjal az
óriás kenyérből.
A szakács ijedten jött vissza.
— Egy falat kenyérünk sincs. Valami
szörnyűség történt az éjjel: a nagy kenyér
kövé vált.
A gazdag ember felugrott és kinézett az
ablakon. A reggeli fényben hatalmas hegyet
látott, amelynek egyik oldalából nagy darab
hiányzott. Az a darab amelyet az éhező gyer-
mekek vágtak ki belőle.
Markovits Edith

haza és otthon elmondták, hogy miért jöttek
vissza üres kézzel.
Sötét éjszaka borult a falura. Az apró kis
mécseket már mindenütt eloltották és pihenni
tértek az emberek. Csillag sem ragyogott és a
fekete éjszakában innen is, onnan is fehér kis
alakok jöttek. Az éhes gyermekek voltak. A
falu szélén összegyűltek és rövid tanácskozás
után megindultak az óriás kenyér felé. Óvatosan
lopóztak a sötétben és elégedetten látták, hogy
az örök a földön alusznak és mindegyik mellett
ott hever hosszú kardja.
A gyermekek megkötözték az örököt, a
kardokat összeszedték és velük, mint valami
hatalmas késekkel, vágni kezdték a nagy
kenyért.
Egész éjjel vágták a nagy karéjokat, hogy
jusson belőle mindenkinek. Már derengett a

Szerencse fel!

Iffusági regény. — Irta: **Horváth Sarolta**

(7-ik közl)

VI

A fekete ország foglyai.

Ugy látszik, hogy a három jóbarát, — akiket
már ismertek a város lakói is — nagyon meg-
szerette a bányát. Ama csütörtöki nap óta min-
den délután ott ólalkodtak valamelyik bánya
bejáratnál. De többet nem kaptak rá engedélyt,
hogy bemehessenek.

Lajcsi, akinek az apja bányamunkás volt,
a legtöbb bányászt ismerte. De hiába volt min-
den kéreles, a bányászok csak azt felelték;
szívesen, ha a mérnök úr megengedi. Így hát
lógó orral mentek haza mindennap és titokban
mind a három fiú elhatározta, hogy ha törik,
ha szakad, bányamérnök lesz. Zoli közölte is
elhatározását édesapjával, aki mosolygva si-
mogatta meg diák fia selymes haját s azt
mondta, hogy korán van még erről beszélni.
Domi szomorúan vakargatta a fejét. O eddig
papnak készült. Most hogy állítson szülei elé
ezzel az új foglalkozással. Csak Lajcsi hallga-
zott. Nem mert még olyan messze gondoloi.
Orult, ha az érettségit leteheti. A többit majd
elrendezi a jó Isten. Még három testvére vár
nevelésre, akik mind kisebdek, mint ő. De
csakhamar kiverték fejükből ezeket a messze-
szálló gondolatokat és átadták magukat a jelen-
nek. Pillanatoknak tüntek a napok. Délutánon-
ként nagy sétákat tettek a városban. Néha-néha
bolondos jókedvük támadt. Ilyenkor Zoli leült
a zongorához, Lajcsi elővette a hegedűjét és
Domi énekel kisérte játékkukat. Még táncra is
perdültek volna, de nem volt kivel. Az esti
órakban a verandán ültek és Harmati bácsi

Egy augusztusi napon Domi arra ébredt,
hogy a szobájuk ajtaját ugyancsak csapkodja
a szél. Csodálkozva néz a Zoli ágyába, de
nem látja barátját sehol. Bánatosan kiment a
kertbe; az ajtót pedig azért hagyta nyitva, hogy
a becsukásával őt fel ne ébressze. Hamar öl-
tözni kezdett. Nagy csodálkozására a ruháin
fehér kis cédulat talált a Zoli irásával. Sietve
olvasta a gyorsan odavetett sorokat:
„Kedves Domi barátom! Lajcsi korán reg-
gel itt járt, hogy minket kirándulni hívjon a
szorosba. Te oly mélyen aludtal, hogy sajnál-
talak felelőreszteni. Így csak ketten megyünk.

Te is jól töltheted otthon az időt. Olvasd el a „Pálutcai fiúk”-at, úgymint már régen vártál egy nyugodt napot.

Édesanyáméknak mondd meg, hogy ne aggódjanak, estére itthon leszek. Kati adott a kamrából élelmiszereket.

Ne haragudj, hogy nem ébresztettek fel. A viszontlátásig ölel barátod Zoltán.”

Domi fájdalmas szemekkel nézte a ceruzával írt sorokat. Nagyon rosszul esett neki a mellőzés, mert ő is szívesen ment volna kirándulni. Mérgező is volt a két hüllen cimborára és dühében mosdás közben olyan prüszkölést csapott, mint egy gőzkazán. De törülközős közben hirtelen megállt a keze. Ráncos homloka kisimult és örült gyorsasággal kezdett öltözni. Már nem haragudott a fiúkra, mert nagyszerű eszméje támadt. Itt van a várva-várt alkalom, egyedül van, lemehet a bányába. Lajcsival sem találkozhatik, mert hiszen ketten mentek el Zolival.

Korán volt még, a városi lakosok ilyenkor még ágyaikban pihennek. Nem is találkozott a konyháig senkivel. Kati nagyon csodálkozott, hogy a vendég úrfi is felkelt már, de minden szó nélkül csomagolt be Dominak egy darab kenyeret, szalonnát és néhány süteményt. Azt hitte, hogy Zoliék után megy a szorosba. Domi lelkére kötötte, hogy mondja meg a mérnök úréknak, hogy mindnyájan a szorosba mentek és vacsorára itthon lesznek. Csak attól félt, hogy közben felébred a jó néni és neki — aki mindig olyan jó volt vele szemben — nem tud hazudni.

De a szerencse kedvezett neki s ő csakhamar kint volt a még néptelen utcán. Az aszfalt hangosan kopogott léptei alatt s ő szaporán szedegette lábait. Megrezzent, mikor a sziréna tompa bűgással jelezte a hat órát. Már elkésett, nem juthat ie észrevétlenül, mert a bányászok hat órákor indulnak le a tárnába.

Hirtelen észébejutott, hogy a bányák környékén való barangolások közben egy félig beomlott bányához jutottak, amelyről Lajcsi azt mondta, hogy a régi lejárata a Keleti bányának. Ezt azért nem használják már, mert a föld felette nagyon laza és félnek a beomlásától. Itt akart ő lemenni és már előre örült a sok titokzatosságnak és kalandnak, ami ott bent, a föld belsejében vár rá.

Emlékező tehetsége nem csalta meg. Néhány percnyi gyaloglás után felért a dombtetőre és vizsgálódva nézett körül. Csakhamar megtalálta, amit keresett. Mogyoróbokroktól félig eltakarva, ott tátongott előtte, mint egy ásitó száj, a régi bejárat. Örömmel állt meg előtte, de öröme csakhamar szomorúsággá vált. Az a gondolat nyilalt fejébe, hogy lámpát és zsineget, a két legfontosabb dolgot is otthon feledte, azaz észébe se jutott a nagy sietésben, hogy

elhozza. Pedig lámpa nélkül semmiképpen nem indulhat el. Elindult hát vissza, anélkül, hogy bányában járt volna. De mikor egy negyed-órai kerülő után a Keleti bánya bejáratához ért, boldogan fűtten magának. Egy kifeszített kötélen több lámpa függött, éppen olyan, amilyennel a multkor lementek a bányába. Nem volt egy lélek sem a közelben és ő óvatlanul leasszotta a legszélső lámpát. Egy pillanatig észébe jutott, hogy amit most ő cselekszik, az lopás, de megvigasztalta magát azzal a gondolattal, hogy estére visszahozza, hibátlanul s így elcsitult a lelkiismeret furdalása.

Sietve indult visszafelé, a régi bányászaj felé, mert így is sok időt veszített. A nap már jó magasan járt az égen. A néniék biztosan most reggeliznek, őket korholva, hogy engedelm és kérdés nélkül eltűntek otthonról. Elhessegette magától ezeket a gondolatokat és amint felérkezett az előbbi helyre, meggyújtotta a lámpát, óvatosan lezárva a rostélyát.

Bátran indult előre, semmi veszélyre nem gondolva. A lámpa kísérteties fényében olyan álomszerű volt minden. A saját imbolygó árnya, az itt-ott bűzlő pocsolók, a mellette elsuhanó denevérek, lábainál elugró undok békák.

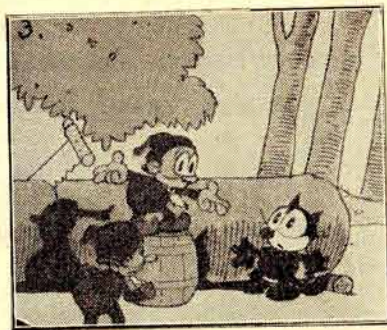
(Folyt. köv.)

Többet ésszel, mint erővel!

3. kép.

— Ezt a fatörzset, ha hét nap és hét éjjel fűrészelitek is, akkor sem fűrészelitek ketté — jegyezte meg Sicc.

— De hát akkor mit csináljunk? Konyult le a törpék orra.

— Mit e? Éppen itt a fényes ötlet! Idecsaljuk Fűrészes Lángfuvót, a Kékbarlang sárkányát. A törpékben még a lélek is reszketett.

— Fűrészes Lángfuvó? De, hiszen úgy beheppint feneketlen gyomrába, hogy még nyom se marad utánunk.

Sicc barátunk csak mosolygott:

— Csak bízátok rám a dolgot, majd én idecsalom!

Nem kell félni! Többet ésszel, mint erővel!

Versek anyák napjára.

Anyám.

Anyám! vársz-e rám a régi házban?
A régi kertben, a virágok közt?...
Hol kedvenceid mosolygására
Az ég királya dús aranyport tölt;
Hol röpke lepkék, csicsergő fecskék
Repülnek át a napos, ragyogó léget
S minden levélen, minden porszemen,
Halk zümmögéssel nyüzsög az élet...
... Anyám! várok rád a régi házban,
A régi kertben bús gondok között...
Eltűnt a napfény!... Reszketve sóhajt
Az akác zöld lombja fölött.
Felhős az egem; csügged a lelkem,
S könnyázott szemem hiába kutat,
Oly messze mentél, hogy nem találok
Sehol már hozzád vezető utat.
Susogó szellők simítják végig
Elszomorodott, romlódló telkünk!
Anyám!... Nemsoká idegené lesz
A mi kis házunk, a mi kis kertünk:
És tőled távol én, hol találjak
Egy csöndes, békés, igazi otthont?...
Sehol!... A földön énnekem már csak,
Az élet szomorú bús könnyet ont...
...Majd egy szép napon, úgy mint te, én is
Szomorú, csöndes mesévé válok
S mindent bejárok, földet és eget,
Míg egyszer újra reád találok,
Én édes, édes drága, jó anyám!

Bodnár Irma.

Anyának.

Édes, jó Anyuka az Isten éltesse,
Mindig rózsza nyiljék, itthon körülötte.
Rózsát fakaszt szeme mosolygó sugára,
Mindig virágoskert kicsiny házunk tája.

Itt virit jósága, ott a szeretete,
Lelke ragyog benne a kertnek díszére,
Gondja, aggodalma reszkető kis virág,
A dolgos két keze köztünk a tisztaság.

A reánk árasztott forró szeretete,
Felettünk aggodó, aranyos jó lelke.
Szívünkben kinyitott a hála virága,
Elhoztuk Anyánk a nevenapjára.

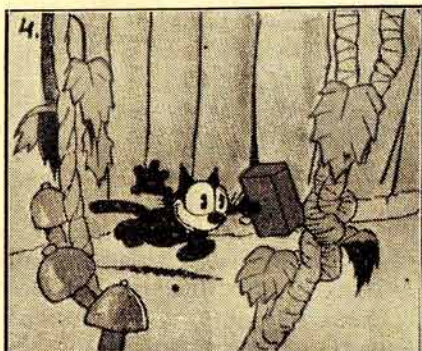
Holstein Mária.

Anyám.

Az én édes, drága anyám,
Féltő gonddal vigyáz reám,
Mintha mindig velem lenne,
Mintha léptemben követne.
Boldog vagyok, amíg látom,
Ő az én legjobb barátom!
Sohsem osztozódik velem,
Mindent megtesz, mire kérem.
Sohsem dorgál, mindig oktat,
Betegségemben ott nem hagy.
Éhes vagyok ő ad ennem,
Áldja meg ez én Istenem.

Katona Jenő.

Többet ésszel, mint erővel!

S ment Sicc barátunk a hármashalmon
tul, a Kékbarlang felé. Nem volt nála egyéb
egy jókora téglánál. De azt jó erősen megmar-
koltta, nehogy elveszítse.

A kiadóhivatal postája.

Lapunk mai számához minden előfizetőnk
részére befizetési lapot mellékelünk. Kérjük
mindazokat akik az előfizetéssel hátralékban
vannak, hogy sürgősen küldjék be hátralékukat,
mert a tartozás ki nem egyenlítése esetén a
lapot címükre nem küldhetjük tovább. Azok
akik nincsenek hátralékban tegyék el a befize-
tési lapot s használják fel a legközelebbi befi-
zetés alkalmával.

A kiadóhivatal.

Humor.

Történelem órán a tanár magyaráz:

— Mikor Mária Terézia egybehívta a ren-
deket, így szólt hozzájuk: Te Rózenzweig, ne
mozogj ott, mint az ürge, mert menten kipen-
derítelek az osztályból!

Aki lát.

I. M. Râureanu után. — Ford. Nagy Kálmán.

A szülők elmentek hazulról. A két ördögfióka gyerek mindjárt kutatni kezdett a szobákban „valami jó” után. Az egyik fiu, a másik lány. A fiu, mint rendszeren a fiuk szoktak, mindig első az összes csínytevéseknél.

— Gyere keressünk valami ennivalót, — kezdi most is.

— De nehogy meglásson valaki, — ijedezett a kislány.

— Gyere a kamarába a befőttekhez...

— Igen, de hátha meglát a favágó az udvarról?

— Hogyne, mert nincs elég dolga!

— Nem megyek, nem hallod? — felel a kislány keményen.

— Akkor gyere menjünk le a pincébe tejszinhabot enni.

— Nem!

— De igen!

— Meglát a szomszédasszony a pitvarából...

— Megvan már! — szökdécsel vidáman a fiu, — gyere a padlásra. Veszünk az almából és dióból és szépen megesszük. Tán csak a pedlácson, ahol sötét van, nem lát meg majd senki.

S lám csak, mintha medve kergetné, két-három lépcsőt szökve osonnak fel a padlásra. Felmentek. S mind a kettő készen van

már, hogy beleharapjon a sötétben is gyönyörűnek tetsző almába. De egyszerre csak mindkettő összerezzen és a fiucska suttogni kezd:

— Félsz?

— Nem félek.

— De reszketsz... félsz a sötétségtől...

A kislány úgy remegett, mint a fűzfavessző és alig tudta kinyögni:

— Meglátott valaki...

— Nincs ki meglásson... ne légy szamar.

— De úgy érzem, meglátott valaki.

— Kicsoda?

— A jó Isten! Apuka mondta, hogy az Isten mindenütt jelen van és a szemei a sötétben is látnak.

Elfogta most a félelem a fiucska is és úgy állanak mozdulatlanul, mintha igazán oda-segeztek volna a Mennybelakó szemei.

Ledobták az almát és gyorsan lefutottak a padlásról. Mikor beértek, ismét megszólalt a fiu:

— Vajjon, hogy látott meg?

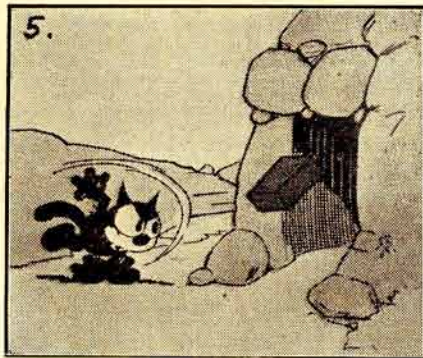
— Azzal a szép, sugarakkal körülvelt szemével, melyek a templom kapuja felett vannak — felelt a kislány...

— Azzal bizony — susogta csendesen a fiucska is és mindketten imádkozni kezdtek.

Mindig és mindenütt védd jól az eszedbe, Isten a lelkedben örökké figyel.

Többet észzel, mint erővel.

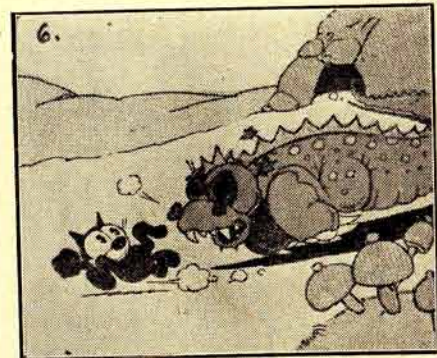
5. kép.

Még egy mérföldnyi volt a Kékbarlangtól, de már hallotta Fűrészkes Lángfuvónak a horkolását. Sicc barátunk azonban nem félt, csak szorította erősen a téglát. Mikor a barlang elé ért, bekukkintott a nyíláson. Ott feküdt a szörnyűséges Sárkány a sziklafal felé fordulva. Sicc sem gondolkodott sokáig, hanem a jó nehéz téglát bevágta a barlangba. A fűrészkes sárkánynak épp a tyukszemére talált. Fel is ordított bőszen, úgy, hogy Sicc barátunk jobbnak látta visszafordulni.

6. kép.

De ám Fűrészkes Lángfuvó sem hagyta annyiban a tyukszemén esett sérelmet. Ki a Kékbarlangból és utána a menekvő Siccnek!

Sicc vitte, menekítette az irháját, de a sárkány sem volt rest, mindenütt a nyomában futott — s fujta, a lángot szájából. De szerencse, hogy Sicc nem nézett hátra, mert talán sóbálvánnyá változott volna ijedtében, ha a rettentő lángfuvást meglátja.

A virágok versengése.

Vizsgai gyermekszindarab. Írta: Bilkay Gizella.

Szereplők:

Buzavirág, Szarkaláb, Vadlencse, Margaréta, Pipacs, Méhecske, Katicabogár, Törpék, Iluska, Ibi, Jóska.

Szin: Mezőrészlet. A virágleányok, 8—10 év körüliek, elszórtan állanak a színen. Fejükön virágkoszorú, kezükben vadvirág.

I. JELENET:

Pipacs: (a többiekhez.) Aranyos napsugár csókolja gyönyörű szirmaimat. Hús, balzsamos szellőcske ringatja bóbifás fejcskémemet. Legszőbb a mezőbe az én színem, messzire viritok a zöld fűből.

Buzavirág: Szép vagy Pipacs, de azt te is belátod, hogy az én gyönyörű színemmel bizony versenyre nem kelhetsz. Ha valakinek dicsérik a kék szemét, csak azt mondják rá, oly gyönyörű kék, mint a buzavirág. Én vagyok ám a földön a kék szín legszőbb képviselője.

Vadlencse: Ugyan ne kérkedjetek már a szépségetekkel, mert ugyis hiábavaló. Hallottátok? A múlt nap erre járt virágot szedni a tanító kis lánya s azt mondta, hogy a mezei virágcsokrának az én színem ad élénkséget.

Margaréta: No, nézd csak! Még ti vitatkoztok a szépségen! Mit szóljak én akkor? Ha fiatalok jönnek a rétre az én szirmaimat tépdesve, kérdezik: szeret nem szeret?

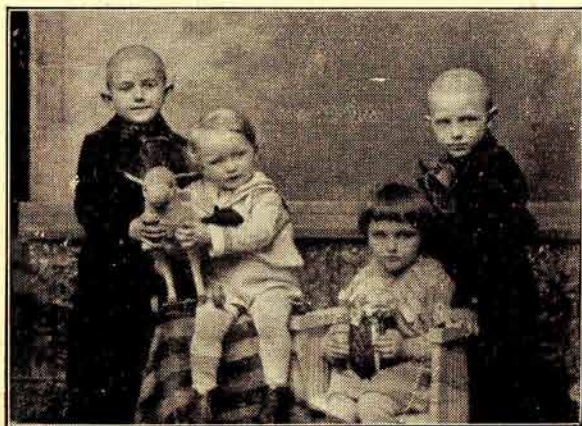
Szarkaláb: Nevetségesek vagytok! Azon vitatkoztok, ami már el van döntve.

Mind: (kiabálva.) Hogyan? Hogyan?

Szarkaláb: (nevetve.) Ugy, hogy én vagyok a mező szépségkirálynője.

Pipacs: Hahaha! Beképzelt vagy!

Bemutatózó.

Régen várunk már mi is arra, hogy a többi kis cimboráknak bemutatkozhassunk. A Ráthonyi testvérek vagyunk. Az Uj Cimborát már nagyon régen járattuk s minden mesét, verset elolvassnak nekünk belőle.

Margaréta: Ezt csak te mondd!
Vadlencse: Tudjátok mit? Itt jön a méhecske, tegyen az igazságot közöttünk.

Méhecske: (jön repdesve.) Züm zürü züm züm züm.

Buzavirág: Jó, hogy jössz méhecském! Tégy igazságot! Melyik mezei virág a legszőbb?

Méhecske: Birónak neveztek ki engem? No akkor én is úgy teszek, mint az egyszeri biró, jobbfelől üt nekem füttyöl, balfelől üt nekem füttyöl.

Szarkaláb: Nem értelek.

Méhecske: No hát kimondom. Nekem az a legszőbb, amelyikből legtöbb mézet gyűjthetek.

Margaréta: Pfuj, te haszonleső!

Katicabogár: (jön) Mi az? Miért civakodtok?

Pipacs: Itt vagy katicabogárka? Te segítségünkre lehetnél!

Katicabogár: Ugyan miben?

Margaréta: Arról van szó, hogy ki a legszőbb a mezei virágok között?

Katicabogár: Bzony, nagy kérdés. Én csak azt tudom megmutatni a kislányoknak, merre viszik férjhez őket. Mikor tenyerükbe vesznek s bizalommal kérdezik: Katicabogárka merre viszel férjhez, keletnek, nyugatnak vagy csak itten hagynak?

Margaréta: S hogy mutatod meg, hogy messze viszik férjhez?

Katicabogár: Arrafelé repülök, amerre a vőlegénynek való lakik.

Pipacs: Jaj de érdekes. Mikor kérdeztek utoljára?

Katicabogár: Az előbb egy lányka.

Margaréta: És merre repültél?

Katicabogár: (mutatja.) Nántú felé.

Vadlencse: Ugyan ne töltsétek az időt, így nem tudjuk meg, ki a legszőbb?

Margaréta: Igazad van. Kit is kérdezzünk meg?

Szarkaláb: Engem. — Én vagyok a legszőbb!!

Mind: (kiabálnak.) Nem, nem, nem!!!

(Méhecske, Katicabogár el.)

Ilus, Ibike, Jóska jönnek.

Ilus: Nézd Ibike, mily szépek ezek a vadvirágok! (Szedegyet.)

Ibike: Gyönyörünk. Mind kivétel nélkül szépek! (Szed egy párat)

Ilus: Szedek egy csokrot anyámnak, úgy szereti a mezei virágot.

Ibike: Gyere csak Jóska, hadd tűzzek a kalapod mellé egy pár szállat.

Jóska: De mindegyikből, mert mind szép!

Ibike: Jó, jó. (Mindenikből tűz a kalapja mellé.)

Ilus: (a Pipacshoz.) Jaj de szép ez a pipacs! Mily aranyos ez a vadlencse és a szarkaláb és

Ibike: (belevág.) Igen, ugye ez a buzavirág is? Ní, itt a margarét! No, hadd lám, igazat mond-e? (Letép egy margarétot s tépdési szirmát.) Szeret, nem szeret, szívből, színből, igazán, egy keveset, egy cseppet, egy cseppet se egy cseppet

Ilus: Én tudom, hogy szívből!

Jóska: Siessetek már, szedjétek gyorsan egy szép csokrot, menjünk haza és visszajöhétünk. (A gyerekek dalolnak. El. Törpék jönnek.)

I. Törpe: Bizony itt az ideje, hogy lekaszáljuk a rétet.

II. Törpe: Fogjunk is hozzá!

III. Törpe: De szaporán! (Sarlóval utánozzák az aratást, a virágleánykák ledőlnek a földre.)

I. Törpe: Így ni!

II. Törpe: Rendben volnánk!

III. Törpe: Csak eső ne esne a rendünkre!

I. Törpe: (Az eget vizsgálva.) Megjósolom, jó idő lesz rá! (El a törpék. — *Ilus, Ibike, Jóska* jönnek)

Ilus: Jó volt ám az uzsonna!

Ibike: (csodálkozva.) Nézzétek, míg mi uzsonnáztunk lekaszáltunk a rétet.

Jóska: Oh be kár!

Ibike: Már hervadnak is a szép virágok.

Pipacs: Haldoklunk. Szépségünk oda.

Szarkaláb: Tanuljátok meg gyermekek, a a szépséggel sohase kérkedjétek!

Margaréta: Bizony, mert rövid ideig tart.

Buzavirág: Oh, jaj!

Ilus: *Ibike!* Szinte hallom a virágok sóhajtását!

Jóska: Én is.

Ibike: Menjünk tovább az erdőbe! (*Jóska, Ilus, Ibike* belekezdenek: „Lekaszálták már a rétet, nem hagytak rajt virágot.”) (El.)

Függöny.

Dobra, 1936. június 10-én.

Nő az eszperantó nyelv becsülete.

Irtá: Dezső bácsi.

A jó Kormos Jenő bácsi, aki titeket szakértelemmel és lelki örömmel oktat az eszperantó nyelvre, nagyon hasznos munkát végez. Töletek függ, kedves, kis cimborák, hogy ennek a világnyelvnek megtanulásával a hasznót a magatok számára ügyesen felhasználjátok. Mert nincs igazuk azoknak, akik azt állítják, hogy az eszperantó felesleges, haszontalan nyelv. Ennek ellenkezőjét nem nehéz bizonyítani.

Ujabbán a legfontosabb cserkészkövetelmény, hogy zsemborikra (világösszejövetelekre) csak olyan cserkész jelentkezhetik, aki tud eszperantóul. E világnyelv nélkül csak nagyon körülményesen és tolmácsok segítségével, lehetne eszmecserét folytatni egy olyannal, aki anyanyelvemet nem érti. Az egyiptomi cserkész hogyan is beszélgetne az argentinaiával, vagy a kínai a norvéggal és így tovább, ha nem volna közöttük egy közvetítő nyelv: az eszperantó. Ez az a híd, melyen át könnyen érintkezhetnek egymással. Ez az a nyelv, melynek elsajátítása a legkönnyebben megy, amellyel minden gondolatunkat és mondanivalónkat pontosan kifejezhetjük. Ha eszperantóul tudok, akkor a világ minden nemzetének cserkészével megértehetem magamat. S ha ez így van, ki vonhatja kétségbe, hogy az eszperantó nyelv tudása nem hasznos dolog kivált az ifjúságra nézve?

De menjünk még egy lépéssel előbbre. A japánok elhatározták, hogy az 1940-ben tervbe

vett tokiói olimpiászon a hivatalos nyelv az eszperantó lesz. (Tudjuk úgy-e, hogy Tokió Japán fővárosa!) Eszerint aki ott, mint sportbajnok akar szerepelni, s japán ismeretséget akar kötni, annak a legtanácsosabb, ha megtanul eszperantóul. Azt ugyanis nem lehet megkövetelni a vendégfogadó tokiói japánoktól, hogy 1940-ig öt-hatféle európai nyelvet megtanuljanak. Elég, ha csak eszperantóul tudnak. Elég, ha az odazarándokoló sporturak és sportlölgyek eszperantó nyelven adják elő kívánságaikat s teszik fel kérdéseiket, s már is szellemi érintkezésbe jutnak a japán sportolókkal.

Ezt előre tudva, most a világon minden olimpiászra készülő bajnok komolyan foglalkozik az eszperantó nyelv elsajátításával. Tanulnak, hogy majd a japán ismerkedés könnyen menjen. Mert az angol hiába fogja a tokiói olimpiászon angolul megkérdezni: „Do you speak English?” Az udvarias japán legfeljebb mosolyogva fogja inteni, hogy nem érti a kérdést és tovább megy. A francia hasztalanul érdeklődik majd *franciául*; a német is kérdezheti, hogy: „Sprechen sie Deutsch?” válasz nélkül marad. Az olasz is reménytelenül hadarhatja: „Parla Lei Italiano?” És mondanom sem kell, hogy a transzilvániai magyar is, ha megpróbálná kérdezni Tokióban: „Tud-e magyarul?” — nem kapna feleletet. (Pedig a japán rokon a magyarral!) A „Vorbiți românește?” kérdés is hiába szállna a levegőbe. De ha bárki ezzel a kérdéssel áll elő: „Cu vi pa-

rolas esperante?“ Rögtön megkapja a lelkes hangú választ: „Jes mi parolas kara same diano!“ Azaz: „Tudok beszélni, kedves cimborá!“ S akkor vígan megindulhat az eszmecsere. Különben az eszperantóul beszélő japánt könnyű lesz felismerni, mert valamenynyien egy-egy fehér érmeckét fognak viselni, melyen ott lesz az ötágú zöld csillag, az *eszperantó* jele.

Már elismert dolog, hogy a japán a legműveltebb nemzetek közé tartozik. Nagyon körültekintő, okos, életrevaló nép. Szorgalmasan és állandóan tanulmányozza a nyugati nagy nemzetek kulturáját s amit abban jónak és célszerűnek lát, azt átveszi, s ha lehet még jobban tökéletesíti. Viszont, amit károsnak ártalmasnak lát, attól mereven elzárkózik. Ezért van az, hogy a japán mindent saját magának hasznosítva, sokban tulszárnyalta a betegizlésű Európát. Mivel a japán az eszperantó nyelvet szerfelett hasznosnak és megfelelőnek ismerte fel, minden esetre ez *így is van*. S akkor azt sem nehéz belátni, hogy eszperantóul tanulni annál is célravezetőbb elhatározás, mert ennél a világnyelvnel, melyet már sok millió ember beszél a világon, egyszerűbb, tökéletesebb és könnyebb nyelv nincs a Föld kerekiségén.

Mit jelent az, hogy a tokiói olimpiásznak *hivatalos nyelve* az eszperantó lesz.

Ez annyit jelent, hogy a tokiói szállodákban, vendéglőkben, vasúton, postán, autóbuszokon, nagyobb üzletekben stb. olyan segéd-eszközt fognak alkalmazni, akik eszperantóul is tudnak. Minden nyilvános helyen, ahol külföldiek megjelenhetnek, ott lesz az eszperantó tolmács. Természetes, hogy most a tokiói japánok közt még nagyobb lendülettel indul meg az eszperantó nyelv tanulása, hiszen ennek segítségével többen új elhelyezkedést vagy jobb fizetést szerezhetnek maguknak.

Biztosra vehetjük, hogy Japán után célszerűségi okokból a többi állam is be fogja vezetni az eszperantót olimpiász-nyelvnek. S akkor már nemcsak a cserkészeknek, hanem a testedző, tornászó bajnokoknak is kötelességük lesz eszperantóul tudni.

Már arról is tárgyalnak, hogy a mozifilmeken szintén eszperantó legyen a hivatalos nyelv, valamint a postákon. Magyarországon a postai képeslevelezőlapokon a magyar, német, francia és angol nyelven kívül az eszperantó is szerepel, mint képmagyarázó szöveg. Braziliában eszperantó szöveggel adtak ki postabélyegeket.

Mindez azt bizonyítja, hogy ez a világnyelv egyre terjed, mondjuk így: *nő a becsülete*, mert mindenütt kezdik belátni hasznát, előnyét és célszerűségét.

Zizi második előadása a Sétatéri színházban.

A helybeli sajtó és a közönség kívánságára megismételte az Uj Cimborá „Zizi“ előadását. A második előadás épp olyan nagysikerű volt, mint az első. Nagyon sokan megegyeszer megnézték és az előadás végén azt mondták, ha harmadszor adják elő, harmadszor is megnézik.

Különösen gyermekek voltak tulsulyban a második előadáson. Vidékről újra sokan bejöttek. Sävädísla-ról is bejöttek a kis cimborák az ő szép, varrottas, hímes vállas ingecskéikben. Huszonöt gyermek — huszonöt kacagó szempár, huszonöt drága ígérlet. — Örült a szív, ha rájuk nézett. A felső erkélyen két hosszú sort foglaltak el. A körülöttük ülő felnőttek mind csak őket figyelték, amint egy-egy önkénytelen kiáltással tetszésnyilvánítással kísérték az előadás menetét. Szinte benne éltek a cselekményben.

Az előadás talán még gördülékenyebb volt, mint a bemutató alkalmával. Sajnos, hogy a darab főszereplője a kedves kicsi Csathó Juci megbetegedett. Ugy, hogy a második előadáson Pentecker Alice játszotta a szerepét. Ő is, mint Csathó Juci derekasan megállotta a helyét a nehéz szerepben úgy, hogy a közönségtől sok tapsot kaptak jutalmul mindketten.

A második előadás alkalmával nyitotta meg az Uj Cimborá tavaszi kertészkedési mozgalmát — amennyiben előadás előtt és a szünetek alatt osztotta ki a helybeli kis olvasóknak a tavaszi ajándék virágmagvakat. Volt öröm a gyermekek között! Hiszen minden gyermek örömmel kertészkedik. Ha nincs kertje, nem baj — kertészkedik, három cserépben, vagy egy-két ládikóban. A virágmagvakat Bagolyné és Kékharangvirág tündérke, a darab két szereplője osztotta ki.

A Zizi előadására nemcsak a magyarul beszélő gyermekek jöttek el, de jöttek idegenajku, román és német gyermekek is — egyforma gyönyörűséggel figyelték a tündérek táncát, darazsak zümmögését, a gombák játékát. Így minden gyermeknek ünnepe volt a „Zizi“ c. meseoperett díszelőadása.

Valószínű az elkövetkező télen a román gyermekek is előadják „Zizi kisasszonyt“, mivel a darab román nyelvre is le van fordítva.

Találd ki!

Ha irulsz, ha pirulsz, azért biz én leveszlek, malomba nem viszlek, édes vagy, hát megeszlek. Mi az?

(Cseresznye.)

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Teleky Dezső. A legutóbbi levél és a küldött kéziratok megérkeztek. A gratulációt köszönöm. Valóban az előadás nagyon szép volt. Sajnálunk, hogy nem lehetett itt és nem vehetett részt a gyermek örömeiben. No majd egy más alkalommal! Az ígért levélről nem feledkeztem meg. — **Gal Lajosné.** A „Zizi“ bemutatója után küldött gratulációt köszönöm. Jól esik, hogy a gyermekek e kedves szép ünnepélyén munkatársaink gondolatban velünk ünnepeltek. Meleg üdvözlétem. — **Kovács Dezsőné.** Boldog és büszke örömmel olvastam drága Mari néni gratuláló sorait. — Készülök felmenni és sok mindenről beszámolni. — Addig is e sorokon keresztül köszönöm meg gratulációját. — **F. Vadnay Hermin.** Örömmel olvasom leveléből, hogy a „Zizi“ bemutatója sikerének híre oda is eljutott. Köszönöm a gratulációt. Hasonló sikereket kívánok! — **Dávid Gabriella.** A küldött népmesét megkaptam — átvoltastam Szeretném tudni milyen forrásból merítette az alapanyagot. Vigyázni kell arra is, hogy lehetőleg olyan népmeséket dolgozzunk fel, amelyek közkezen még nem forogtak. Ha toborzás msot még nem sikerül, sikerülhet a jövőben. — **I. Markovits Edit.** Nagyon sajnálom, hogy ittléte alkamlával nem találkozhattunk. Annál is inkább, hogy beteg volt hosszú ideig és én semmit sem tudtam erről. Felmentem volna a Szanatóriumba is meglátogatni. Remélem most már nincs semmi baj? A kéziratokat rendjén közölni is fogjuk az Uj Cimborában. Jó egészséget a továbbiakban!

Móráné Ósz Rózsa. „Örömmel olvastam a lapokból, hogy „Zizi“ kisasszony milyen nagy sikert aratott. Sietek csatlakozni a gratuláló táborához“ — írja levelében. Köszönöm jókívánságait, hallgassa meg azokat a jó lsten. A szindarab már későn érkezett be. Azonban közöljük majd egy későbbi alkalommal. A két címre a lapot elküldöttük. — **Ónody Rózsika.** Köszönöm szívből jövő jókívánságait a Zizi előadása alkalmából. Lehangolt gyengélkedése. Hallottam, hogy Clujon volt. Sajnos, hogy címét nem tudtam, hogy meglátogathattam volna. — **Pálur István.** Gratulációját, jókívánságait köszönöm. Sajnálom, hogy nem lehetett itt az előadáson. — **Kormos Jenő.** Jókívánságait köszönöm. Bizonytal szívből kívánta s így teljesedésbe is mennek. — **Landtné Ady Mariska.** A gyermekek is sajnálták, hogy a kedves Mariska néni nem jöhetett el az ő parádés, szép ünnepi előadásukra. A gratulációt én is, ők is köszönik.

Református Napközi Otthon Pártfogoltjai Cluj. Köszönöm a figyelmeteket kedves gyermekek! Kis szívetek minden ragaszkodása, melegsége, szeretete benne volt abban a szép ajándékban, amit a „Zizi“ bemutató előadására nekem küldtetek. S az a sok kedves aláírás! Mind aláírtatok a neveteket. No meg is őrzőm emlékül a szép ajándékot, de a leveleteket is s ha időm en-

gedi, el fogok menni hozzátok, hogy szemtől szembe is láthassalka benneteket. — **Szakál Sanyi.** A szóképző rejtvényt te is megfejtetted. 68 új szót képeztél — amivel Dezső bácsit is túlszárnyaltad. Átadom a rovatvezetőnek. — **Vernes András VI. el. ot.** Látom, hogy az Uj Cimborát érdeklődéssel olvassátok. Különösen a rejtvény érdekel benneteket. Az új rejtvényt a rovatvezető nézi majd át. A rajzod ügyes. De máskor külön rajzpapírra rajzolj és úgy küld be. — **Simándi András VI. el. ot.** Egymást ösztönöztetek a levélírássra. A megfejtésed a sorsoláson részt vesz. Azonban, ha irtok, mindig tintával irjatok, mert ceruza írás, elmosódik és nagyon rontja a szemet. — **Simándi László VI. el. ot.** Megdicsérlek a munkádért. Találós kérdéseket gyűjtöttél. Nagyon helyesen! — Találós kérdéseket, közmondásokat, játékmondókákat más kis cimborák is küldhetnek be.

Ádám Katóka, V. el. ot. A szóképző rejtvényt nagy kedvteléssel fejtegetted, bontogattad. Összesen 79 szót képeztél belőle. Dezső bácsinak örül majd a lelke, ha megtudja, milyen ügyes voltál. — **Cseterki Lajos, VII. el. ot.** A Horváth Sarolta néni iskolájának a növendékei vagytok. Te még most irtál először. Irod, hogy megkezdődött a tavaszi munka, a szántásvetés. Te is segítél édesapádnak szántani. A március 10-i számot újra elküldjük neked. — **Koncz Rózsi, VII. el. ot.** Örültél az üzenetnek, meg a többi kis lányok is. Az Uj Cimborából betanult szindarab nagyon szép volt s a szerepet is mindenki tudta. A Sós Nusika apukája minden szereplőnek egy tábla csokoládét adott. Bene lbolykát újra meg kellett operálni. Szegény kicsi lbolyka! bizony nagyon sajnálom, hogy olyan nagyon szenved. Szeretnétek látni, — irod a leveled végén. Én is titeket. De hogy mikor megyek hozzátok, azt ebben a percben magam sem tudom. — **Weiss Melinda.** A szóképző pályázon te is résztvettél. 73 szót gyűjtöttél össze. Ez nem kis dolog. Látszik, hogy törted rajta a fejed. Mindenesetre — a pályázatot a sorsolásra bekerül. — **Weress Zsófia, II. g. ot.** Elsők között küldted be a szóképzőrejtvény szavait. Meg sem álltál 106 szóig. Bizonytal Dezső bácsi sem gondolta, hogy lesz valaki, aki száznál is több szót tud képezni a feladott névből. Pályázatot feltétlen résztvesz a sorsoláson. — **Gr. Bethlen Ilike.** Mondhatom Ilike, hogy nagyon ügyesen dolgoztál, a szóképző pályázatra 75 szót küldtél be. Ezen még Dezső bácsi is csodálkozni fog, mert ennyit még ő se talált ki. — **Szöcs Lajos, III. g. ot.** Nemcsak, mint megfejtő jeleskedel, de mint rejtvényt szerkesztő is. Hogy a beküldött új rejtvények jók-e, azt majd a rovatvezető fogja megírni. — **Br. Bánffy Katinka.** Megkaptam Katinkám a leveledet. Örömmel vettem tudomásul, hogy már újra egészséges vagy. A szóképző pályázon olyan sikerrel dolgoztál, hogy 80 új szót képeztél. Ez már igazán dicséretreméltó. Dezső bácsi is örülni fog neki, ha megtudja.

A „Zizi” előadásának emlékére.

Irtta: Hodis Ilke.

Szívemben kutatok, olyan szavak után,
Mik kifejezhetnék;
Mit is éreztem én?
Azon a gyönyörű, csütörtök délután.

Kérdezem magamtól „nem-e volt az álom?
Az a tündérmese,
Tényleg megvalósult?
Léteznek tündérek, ezen a világon?”

„Léteznek!” Adom meg magamnak a választ.
Habár emberek ők,
Csak szívük tündéri,
Mely a gyermekekre melegséget áraszt.

Drága, jó Marcella néni, úgy örültem,
Hogy e dicsőségek,
Meleg ünneplésnek,
Bár, mint néző én is részese lehettem.

És minden milyen szép volt, Marcella néni,
Az arca ragyogott, ...
Kívánom, hogy tudjon
Életében sokszor, ilyen boldog lenni!

Én is álmodozok, tervet szövögetek,
Fogok én is írni,
Ilyen csodás meséket?
Vagy tán nincs is szárnyam, soh'se repülhetek?

Csak egy szürke árnyék, egyéb nem lehetek?
Cluj, 1937. ápr. 8, az előadás estéjén.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

FEJTÖRŐ

1. Befüretvény.

Beküldte: I. Diénes Palika, Tg. Săcuesc.

III & ség

2. Szórejtvény.

Beküldte: Ullman Ági, Satu-Mare.

sózadu	=	fürdő
tualjom	=	ajándék
kucor	=	édesítő
ndiogi	=	másoló papír
geymg	=	gyümölcs
ábrka	=	csónak
lolo	=	vágóeszköz
terek	=	vetemény
hntaé	=	görög város

A fenti szavak kezdőbetűi egy kedves nevet adnak.

Megfejtési határidő: 1937 május 15. A megfejtők között jutalmakat sorsolunk ki.

A 7-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése: Vízszintes: 1. Svédország. 15. Ös-ember. 37. Szív. Függőleges: 1. Szardínia. 3. Dömötör. 13. Február és 17. Motoros.

A 8-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Szórejtvény: Erős akarat. 2. Betüretvény: Árjegyzék.

Megfejtést küldtek be: Szóts Huba Levente, I. Diénes Palika, Vámszer Géza és Márta, Keresztes Icuka, Gross Elza, Olga és Éva, Jónás Kató, Gábry Gyurka, Bánffy Katinka, Papp Mária Magdolna, Tordai Albert, Szócs Lajos, Rápolthy Jenő, Szász Laci és Olga.

Jutalomban részesültek: I. Diénes Palika és Tordai Albert.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Studium” könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Kecskeméti-u. 8. sz., az Új Cimbora számlájára szíveskedjenek befizetni Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.